— Nu!

— Comisare, hai să ne calmăm un pic! Nu-ţi cer nimic în plus faţă de sarcinile dumitale obişnuite de serviciu, iar pe de altă parte dumneata ai cea mai mare experienţă dintre toţi anchetatorii de teren.

— Domnule subsecretar de stat, ceea ce îmi cereţi este cu totul deplasat şi nu are nici cea mai mică legătură cu fişa postului. Ca membru al poliţiei criminale sunt convins că există circumstanţe în care trebuie să-mi risc viaţa, dar să mă arunc singur în bârlogul ursului, ştiind sigur că ursul e acolo, nemulţumit că l-am trezit… Mama mă-sii!

— Bun. Să reluăm. Să reluăm, căci am impresia că n-ai priceput nimic…

— Nu! Nu reluăm nimic! Nu am de gând să mă duc acolo, orice-aţi spune, din o mie de motive… şi dacă aveţi nevoie de o justificare legală, reţineţi că locul acela depăşeşte cu mult limitele jurisdicţiei mele. Mai degrabă aş zice că nu e în jurisdicţia nimănui, şi să mă ia dracu' dacă o să-mi risc pielea pentru porcăria voastră.

— Bun. Să reluăm. Nu e în jurisdicţia nimănui, ce-i drept, dar s-ar putea să fi venit vremea să stabilim şi noi un precedent, nu crezi‿ω Comisare Silvăşan, n-aş fi apelat la dumneata şi nu ţi-aş zgândări mândria profesională dacă situaţia n-ar fi extrem de gravă. E vorba de luare de ostatici, o luare de ostatici total neobişnuită, într-adevăr…

— Refuz în continuare, şi cer ca acest refuz…

— …să fie consemnat oficial. Bine. Va fi. Hai s-o luăm altfel. Cât de vechi eşti dumneata în Poliţia Imperială‿ω

— Douăzeci de ani, în ianuarie viitor.

— Bun, deci ai prins cam toate perioadele zbuciumate prin care a trecut Serviciul nostru. Ştii bine cât de mult a trebuit să luptăm ca să păstrăm măcar aparenţa că suntem stăpâni pe situaţie… doar şi dumneata ai pus osul din greu la reabilitarea din '39, şi ştii prea bine ce înseamnă să tragem în jug ca boii ca să ajungem înapoi barem pe buza prăpastiei de pe care am căzut, şi să nu mai zăcem pe nedrept pe fundul ei. Acum situaţia politică este… hmmm…

— Instabilă, domnule subsecretar de stat.

— Mmm… mda, se poate spune că este, ca să zic aşa, instabilă. Eu aş spune totuşi – şi ţine minte că nu sunt multe persoanele faţă de

care sunt atât de sincer – că am început să alunecăm înapoi în prăpastie. Opinia publică e practic saturată cu ştiri referitoare la omul nostru din Constanţa, ca să-i zic aşa, şi la ciudatele sale îndeletniciri. Opinia publică ştie – sau este îndrumată să ştie, ceea ce, până la urmă, pentru mine ca om politic, e cam tot aia – că Poliţia nu face nimic pentru eliberarea ostaticilor. Nu contează că nu avem experienţă în răpiri de soiul ăsta, nu contează că în toată lumea s-au mai petrecut cel mult două sau trei cazuri după tipicul ăsta, toate secretizate.

— Tocmai, de-aia…

— Cunoşti bine incidentul Mironescu de acum trei ani, doar ai avut contribuţia cea mai însemnată în rezolvarea lui. Ţi-ai putut da seama la prima mână cât de eronat a fost până la urmă planul de acţiune convenit atunci, şi la ce pierderi materiale şi mai ales umane a condus el. Cu toate astea, ştii ce efect pozitiv a avut acţiunea, fie şi numai prin faptul că o situaţie gravă şi aparent fără ieşire a fost dezamorsată.

— Cu tot respectul cuvenit, cunosc răspunderea ce-mi revine în alcătuirea planului, dar să nu încercaţi vreun şantaj murdar, că…

— Omule, potoleşte-te! Nu e vorba de niciun şantaj! Vreau doar să-ţi arăt că trebuie să ne mişcăm cumva…

— Ei, dacă-i pe-aşa, în fond îl aveţi pe om la îndemână, nu trebuie decât să strângeţi pumnul şi…

— Şi ce să facemω îl avem la îndemână, corect, ba chiar îl avem în custodie, dar asta nu înseamnă că ostaticii lui sunt teferi şi în siguranţă. Problema e că, dacă moare el, aproape sigur mor şi ei. Sunt patru vieţi la mijloc…

— Patru minţi.

— Fie cum spui dumneata, comisare. Patru vieţi, patru minţi, nu contează; contează că de data asta nu ne putem permite să-i pierdem. De-aia avem nevoie de un copoi uns cu toate alifiile, de-aia m-am gândit – ne-am gândit, de fapt – la comisarul Silvăşan. Eşti alegerea ideală: ai un nume cu greutate, un dosar relativ nepătat, o mare experienţă…

— N-am deloc experienţă pe un asemenea teren.

— Omule, nimeni în lumea asta n-are. Nu-ţi cere nimeni să faci imposibilul, ci doar să… intri o vreme acolo, să vezi ce se poate face. Dacă reuşeşti să-l pui pe omul nostru pe picior greşit, e excelent; dacă

într-un fel sau altul eliberezi prizonierii, e extraordinar.

— Dar vă repet, n-am experienţă…

— Îi vei avea aproape pe cei mai competenţi psihologi şi neurologi din ţară, şi vom păstra tot timpul legătura cu dumneata. Nu vei fi singur acolo, ţi-o promit!

— Dar, domnule, eu nici măcar nu pot pricepe cum… cum voi putea lua legătura cu individul…

— Asta nu e treaba dumitale. Avem la dispoziţie specialişti în domeniu. Crede-mă, poate este pentru prima dată că executăm o astfel de… să-i zicem infiltrare, dar experienţă avem destulă.

— Trebuie totuşi să mă gândesc foarte, foarte, foarte bine.

— Nici nu-ţi cer altceva, gândeşte-te cât vrei – cu condiţia să-mi dai un răspuns corespunzător.

— Drace! Şi mie ce-mi iese din toată afacerea astaω

— Oh, pare-se că deja te-ai hotărât. În ceea ce priveşte avantajele personale, să le zicem, nu-ţi face griji. Uite oferta noastră, în scris: citeşte-o şi zi-mi dacă o accepţi sau nu. Nu e o practică normală, ştiu, dar documentul va rămâne… hmmm… la mine. Dacă ancheta are un final nefericit, documentul nu va fi existat niciodată, dar dacă vei reuşi…

— Atunci, domnule subsecretar de stat, să nu mai pierdem vremea. Din câte pricep, nu e cazul de pregătiri speciale, deci, unde trebuie să mergω

— La Spitalul Universitar, unde te voi conduce eu însumi la rezerva celor cinci.

— A celor cinciω şi Eminenţa Cenuşie şi ostaticii săi sunt în aceeaşi rezervăω

— Nu e normalω sunt oricum sedaţi şi inconştienţi, iar terenul de luptă… nu este acolo în rezerva de spital, ştii prea bine.

— Bine, domnule, am s-o fac şi p-asta. Am anchetat şi la sat, şi la oraş, şi în pădure, şi în pustiu, şi sub ape, ba chiar şi în spaţiul cosmic, chit că n-am ajuns fizic dincolo de atmosferă. Nici acum n-o să ajung fizic la locul anchetei, dar am s-o fac şi p-asta. O anchetă într-un creier omenesc!

„Vom pregăti un cercetaş”, spusese specialistul neurolog, „care va fi desantat şi înserat într-una din zonele relativ libere ale creierului constănţeanului. Cercetaşul urmează să fie reprezentantul dumitale în

terenul controlat de inamic. Trebuie să-l gândeşti ca pe un teren advers, pentru că vei fi înconjurat de neuronii gazdei şi vei parazita practic o parte din aceştia. E o parte infimă, într-adevăr, dar prezenţa dumitale acolo va fi detectată relativ repede şi va trebui să te aştepţi la o replică pe măsură".

Nu ştia foarte bine cum ar putea un creier să contraatace şi să spulbere un intrus; bătălia nu s-ar fi purtat desigur la nivel de sistem imunitar şi anticorpi. Informaţia stocată de cercetaş în neuronii parazitaţi diferea însă ca şablon de informaţia autohtonă şi, neîndoios, asta ar fi declanşat autoprotecţia din partea creierului agresat, cu atât mai mult cu cât cel agresat avea o poreclă atât de neobişnuită.

„Un cercetaşω".

„Reprezentantul minţii dumitale în mintea lui. Nu pot explica mai mult de atât, dar intuitiv cred că pricepeţi despre ce e vorba. Nu e telepatie, nu e comunicare directă creier-creier, cercetaşul în sine este o micuţă capodoperă software, dar are nevoie de cel puţin trei calculatoare de proces care să se ocupe de el, plus firele de legătură, special concepute pentru transmisii de mare viteză".

„Tot ce vreau este să nu rămân singur".

„Credeţi-mă, veţi fi în deplină siguranţă acolo". continuase neurologul. „În definitiv, corpul dumitale fizic rămâne aici, în rezerva spitalului, alături de ceilalţi. Cercetaşul e suficient de robust ca să evolueze într-un mediu ostil, iar dacă ar fi distrus vei pierde doar datele stocate în el şi rămase netransmise spre creierul dumitale. Mai pe românește, nu-ţi vei aminti ultimele X minute din ancheta dumitale, unde X poate varia între unu şi cinci. După toate probabilităţile, n-ar fi cine ştie ce mare pierdere, nu pentru sănătatea dumitale mintală în orice caz".

„Şi dacă Eminenţa foloseşte linkul pentru a-mi invada minteaω".

Neurologul râsese.

„N-are cum. Hai să zicem că mintea dumitale şi cea a Eminenţei sunt cele două maluri ale unui râu, linkul e podul de peste râu, iar podul acesta pur şi simplu nu e în stare să susţină o forţă de invazie suficient de puternică încât să ocupe malul apărat de dumneata, pentru că e prea îngust şi prea şubred".

„Şi atunci de ce eu pot invada mintea lui ω".

„Pentru că dumneata, ca să continui analogia, ai pregătit din

timp invazia strecurându-ţi armata om cu om pe malul lui, fără ca apărătorii să prindă de veste. În acelaşi timp, apărătorii dumitale sunt în alertă şi se aşteaptă la o invazie, ceea ce e spre avantajul lor, evident. Ca să concluzionez, gândeşte-te că participi la un vis mai real decât oricare altul, şi atât".

Eminenţa cenuşie…

De la Agatha Christie încoace mai toată lumea a auzit de „micuţele celule cenuşii". Şi toată lumea ştie ce înseamnă sintagma „eminenţă cenuşie". Cumva, ancheta tindea să capete nuanţe de gri. Silvăşan trebuia să prindă o eminenţă cenuşie fugărindu-l printre micuţele celule cenuşii.

Urmăritul, născut la malul mării, de unde şi prima poreclă, nu dăduse niciodată dovadă de cine ştie ce şiretenie în jafurile şi tâlhăriile de care îi era plin cazierul, totuşi avea un dram de inteligenţă în plus faţă de complicii săi. Unul dintre ei, mare amator de literatură de aventuri, fascinat pesemne de figura cardinalului Richelieu, îi dăduse supranumele sub care devenise cunoscut în toată ţara.

Etichetat drept infractor periculos – nu criminal periculos, pentru că procurorii nu putuseră dovedi nicio crimă dintre cele ce i se puneau în cârcă – şi prins după o lungă urmărire, Cenuşiul fusese supus unui examen psihiatric complet, după noile metode – unele guri rele spuneau că sunt doar în stadiul de experiment – pe care Poliţia Naţională, avangardistă în obedienţa ei faţă de fraţii mai mari din Occident, le implementase ad-hoc în sistemul de interogatorii românesc.

Lăsând la o parte faptul că un astfel de examen era inutil atâta vreme cât Justiţia era mai mult decât reticentă în a recunoaşte rezultatele unor interogatorii de acest soi, ideea avea să se dovedească dezastruoasă, pentru că prinsul încercase să evadeze, lăsând în urmă nişte minţi golite de conţinut. Gardienii reacţionaseră însă prompt, înconjurându-l la timp şi blocându-i orice ieşire; iar Cenuşiul, poate pentru prima dată în viaţă, făcuse o mişcare surprinzătoare şi extrem de isteaţă, revenind în cabinetul psihiatric şi luându-i ostatici mentali pe cei patru membri ai comisiei.

Patru oameni, întinşi într-o rezervă a spitalului, sedaţi, în stare de inconştienţă, cu mintea ţinută prizonieră de un al cincilea om, întins în aceeaşi rezervă a spitalului, sedat, în stare de inconştienţă.

Dacă Silvăşan ar fi jucat şah, ar fi fost extrem de mulţumit de poziţia de remiză pe care o obţinuse. Nu şah etern, nu pat – o simplă poziţie de remiză, care, funcţie de greşelile pe care ar fi putut să le facă vreunul dintre jucători, s-ar fi putut transforma în victorie.

Sau – la fel de posibil – în înfrângere.

Redeveni conştient. Deschise ochii şi, precaut, ciuli urechile. Se auzea doar un lătrat de câine în depărtare, şi simţea adierea vântului pe obraji. Aceasta îl miră foarte.

Se sprjiini într-un genunchi, apoi se ridică în picioare.

Din briefing înţelesese că cercetaşul era o entitate simplă, capabilă de operaţiuni simple într-un fel de lume virtuală la fel de simplă. Acum, gândindu-se mai bine, îşi dădu seama că de fapt se aşteptase la ceva de genul unei reţele de tunele prin care să-şi dirijeze eul, sau reprezentantul, sau instanţa, sau chestia-care-îl-întruchipa-indiferent-cum-s-ar-chema-ea, şi să-i găsească pe cei patru ostatici sub forma unor steluţe pulsatile, sau cuburi verzi, sau texturi diferite pe pereţi. Singura greutate ar consta în timpul indefinit de lung necesar parcurgerii labirintului de tunele până la finalizarea misiunii. Sau – şi mai rău – lumea Eminenţei Cenuşii ar fi putut fi un simplu arbore binar, un set de întrebări la care să răspundă cu Da sau Nu, răspunsul corect ducându-l la următoarea întrebare, răspunsul greşit întorcându-l la prima întrebare. Şi natura întrebărilor n-ar fi avut practic niciun rol, putea foarte bine să se reducă la un joc de-a stema sau banul.

Dar iată că nu se întâmpla nimic din toate acestea.

Lumea la care privea siderat Silvăşan arăta cât se poate de firesc. Se afla pe o străduţă pustie şi putea vedea cu propriii lui ochi casele şi curţile lor, putea simţi pe piele praful, putea auzi foşnetul unor pungi purtate alene de vânt.

Se frecă la ochi. Făcu câţiva paşi, nesigur pe picioare.

Putea simţi presiunea degetelor pe ochi, şi tălpile picioarelor îl dureră când călcă pe nişte pietre de pavaj mai colţuroase.

Cercetaşul nu era ceea ce i se spusese că va fi.

De fapt, trecându-şi în revistă amintirile, îşi dădu seama că nimeni nu-i descrisese explicit şi pe înţelesul său natura cercetaşului. În ceea ce-l privea, cercetaşul era chiar el însuşi proiectat în creierul Eminenţei. Un link îi asigura transferul de date înspre şi dinspre

creierul propriu; dacă ar fi avut nevoie să-şi reamintească ceva, linkul transmitea cererea spre mintea sa şi, după găsirea răspunsului dorit, înapoia informaţia către cercetaş. Natura structurii de date a cercetaşului îi era indiferentă, cum indiferent îi era şi modul cum lucra linkul. Ele funcţionau; trebuiau să funcţioneze fără greş, aşa i se spusese, şi era ferm convins că aşa va fi.

Gândeşte-te că participi la un vis mai real decât oricare altul.

Dar visul era pur şi simplu mult prea real.

Porni de-a lungul străduţei, pe trotuarul cu denivelări, pipăind în trecere lemnul ulucilor. Frunzele pomilor din curţi se legănau alene şi acolo unde erau tei mirosul florilor acestora se simţea pregnant. Sfârşit de iunie în… în…

Chiar, oare unde se aflaω

Răspunsul imediat şi clar era: în mintea unui psihopat. Dar un astfel de răspuns era prea generalizator şi prea simplist.

Văzu o cutie de conserve lângă bordură. Îi trase un şut în plin. Cutia era goală şi se rostogoli pe pavaj într-un mod cu totul firesc, scoţând zornăitul metalic pe care te-ai fi aşteptat să-l scoată şi respectând acele reguli ale fizicii pe care te-ai fi aşteptat să le respecte un cilindru de aluminiu de un anumit diametru, practic gol pe dinăuntru, aflat pe o suprafaţă cu un anumit coeficient de frecare şi lovit cu o anumită forţă sub un anumit unghi. Alergă spre conservă şi o ridică de jos. Avea greutatea şi rugozitatea potrivite, iar rămăşiţele de mâncare dinăuntru arătau cât se poate de natural. Grija pentru detalii era… evidentă.

Aruncă cutia spre zidul dărăpănat al casei de pe partea opusă a străduţei, speriind un şobolan care fugi chiţăind spre adăpostul unei guri de canal.

Continuă să meargă. Vântul se înteţi o idee, formând mici tornade de praf care antrenau uneori pungi de hârtie şi de plastic. O pisică neagră traversă strada, şi Silvăşan făcu automat trei paşi înapoi.

La ultimul pas, călcă pe un ziar mototolit, rupt şi pătat.

Îl ridică plin de curiozitate, netezindu-l. Era un ziar de sport, datat 20 iunie 2049. Încercă să-şi amintească data calendaristică corectă, data discuţiei cu subsecretarul de stat, a briefingului de la Spitalul Universitar.

11 ianuarie 2048.

Ziarul avea să apară doar peste un an şi jumătate, în timp real – nu, afirmaţia era greşită, pur şi simplu exista un decalaj de un an şi jumătate între data cunoscută de el, Silvăşan, şi data pe care o purta ziarul, şi atât. Un lucru neobişnuit în sine, dar nimic mai mult. Frunzări plin de curiozitate paginile, câte mai rămăseseră întregi. Ziarul se numea Rezultatul.

Se încruntă (sau mai precis ordonă unei anumite serii de muşchi cranieni să se contracte şi să destindă în acel fel care ducea la apariţia unor cute pe frunte. Se întrebă într-o doară care frunte se cutase în acea clipă, cea a omului de pe uliţa prăfuită, sau cea a pacientului întins pe un pat de spitalω Decise că unica modalitate de a şti este repetarea experienţei în faţa unei oglinzi. Va trebui să găsească o oglindă, neapărat). Titlul de căpetenie se referea la finala Cupei României la fotbal, între echipele Speranţa Bucureşti şi Energia Pociovalişte.

Silvăşan nu fusese niciodată microbist, dar cunoştea cât de cât protagoniştii campionatului intern; ştia de Rapid, Universitatea Craiova, Dinamo Bucureşti şi de câteva altele, dar era sigur că Speranţa şi Energia nu făceau parte din Divizia Naţională. De acord, Cupa e o competiţie a surprizelor, şi mai ştia – ca pe o curiozitate des amintită de gazetarii sportivi – că în urmă cu aproape un secol existase o finală în care se întâlniseră o echipă din a doua divizie cu una din a treia divizie. Dar pur şi simplu numele finalistelor din acest an nu-i spunea nimic. Ziarul consemna şi drumul spre acest ultim meci, în care fuseseră învinse echipe cu nume la fel de stranii – Arsenal Timişoara, Viitorul Cluj, Sporting Constanţa…

Pociovalişte. Mai mult, nu auzise în viaţa lui de o localitate din România pe nume Pociovalişte, şi cu echipă de fotbal de valoare pe deasupra. Şi totuşi numele suna cumva cunoscut.

Trebuia să ia o decizie. Toată povestea cu cercetaşul era cusută cu aţă albă, fie pentru că specialiştii Spitalului Universitar îl minţiseră, fie pentru că Eminenţa Cenuşie era altfel decât crezuse toată lumea. Se punea însă întrebarea dacă ancheta merită continuată în noile condiţii. Silvăşan nu întrevedea niciun pericol imediat, sau cel puţin nu unul uşor recognoscibil. Cu toate acestea cei patru ostatici continuau să fie în primejdie, la fel de in primejdie ca înainte de acceptarea misiunii. În plus, cazul promitea să devină tot mai interesant şi atipic. Or, munca de rutină ocupă de obicei mai bine de jumătate din timpul de lucru al

unui poliţist, iar Silvăşan era sătul până în gât de rutină.

Brusc, îşi dădu seama că nu avea nevoie de nicio oglindă. Îşi flexă muşchii mâinilor, antebraţelor, braţelor, îşi răsuci articulaţiile. Ca răspuns, pielea se cutase şi se vălurise cât poate de corect din punct de vedere anatomic. Până la proba contrarie, atunci când creierul său – ori mai degrabă Cercetaşulω – comanda un muşchi voluntar, efectul se vedea în această realitate, sau mai degrabă non-realitate, şi nicidecum pe patul de spital.

Silvăşan hotărî să păstreze ziarul şi, pentru că nu se zărea nici ţipenie de om, îşi continuă drumul pe străduţă. Străduţa era tipică pentru o periferie sau o comună suburbană destinată să aprovizioneze cu hrană o metropolă situată în apropiere. Fiind român, era probabil ca Eminenţa să fi creat în mintea sa imaginea unui oraş românesc, poate capitala Bucureşti, poate oraşul său de baştină, Constanţa; dar indiferent care ar fi fost, oraşul – şi mai ales oamenii care-l populau – trebuia să fie relativ aproape, altfel acest… – joc, enigmă, competiţie interactivăω – n-ar fi avut sens, cu excepţia cazului în care i-ar fi fost puse la dispoziţie vehicule, şi condusul lor ar fi devenit parte integrantă din joc. Nu rămânea decât să-i găsească şi să-i salveze pe cei patru sau să-l găsească pe Cenuşiu şi să-l învingă într-un fel sau altul. Dacă oraşul avea o populaţie, sarcina lui era să găsească cinci persoane specifice. Acele în carul cu fân.

Şi, luând în seamă indiciul lăsat de Eminenţă (ajunsese să se gândească la ziar ca la un indiciu), atunci oraşul era Bucureştiul, iar locul unde avea să se desfăşoare finala Cupei, Stadionul Naţional, era destinaţia firească a căutătorului.

— Domnule subsecretar…

— Poftimω! ω

— Ne-aţi rugat să vă ţinem la curent cu orice lucru neobişnuit s-ar petrece în…

— Da, doctore, spune!

— Ar trebui să vedeţi ceea ce se întâmplă aici…

— La dracu', nu poţi descrie în cuvinte simple ce-ai găsit neobişnuitω

— Pot, domnule subsecretar. Dar… ar fi mai bine să vedeţi cu ochii dumneavoastră. Ştiţi bine, o imagine egal o mie de cuvinte. Plus erata.

Drumul fusese destul de lung şi îl dureau deja picioarele. Îi era de asemenea foame şi ajunsese serios să se gândească la posibilitatea de a mânca şi de a dormi în acest… acest… Nici nu ştia cum să-l numească.

Non-realitate.

Teritoriu inamic.

Era cel mai bine aşa – deşi Cenuşiul ştia fără îndoială de incursiunea lui, altfel nu i-ar fi pregătit terenul cu atâta minuţiozitate. Era mult în spatele liniilor duşmane. În virtutea reflexelor, se strecurase cât mai neobservat, lipindu-se de garduri şi ziduri acolo unde era posibil, tupilându-se prin ganguri sordide şi urcând acoperişuri care îi ofereau o iluzie de indetectabilitate. Dar, aparent, nimeni nu se spetea să-i urmărească mişcările. Mai mult, nu văzuse ţipenie de om sau de animal în decursul drumului.

Ah, ba da, fusese şobolanul pe care-l speriase cu conserva. Îl zărise doar câteva momente, o alcătuire de blană, fără multe detalii, care ar fi putut fi… orice. Îl identificase ca şobolan doar din cauza unui şablon mental. Oare acel animal avea propriul lui creier care să-i dicteze acţiunileω Îi alocase Cenuşiul o bucăţică infimă din creierul lui pentru ca şobolanul să se poată comporta autonomω Ar fi fost un bun început pentru o mică schizofrenie – deşi total nepriceput în domeniu, Silvăşan era aproape sigur că aceea e denumirea corectă – şi din acest punct de vedere aproape regreta că nu întâlnise niciun om.

Pe urmă pisica neagră care îi tăiase calea. Tot o alcătuie de blană. Neagră. La fel de schematică precum şobolanul. Tot un şablon mental îi dictase automat trei paşi înapoi.

Şi… da, sigur… la început fusese şi un câine care lătrase…

Dar un zgomot nu înseamnă nimic, şi comisarul sărise cu dezinvoltură într-o curte ca să cerceteze mai cu de-amănuntul cuşca eventualului câine. Era goală; normal că nu se mulţumise cu atât, ci strigase ca să atragă atenţia celor ce locuiau acolo şi apoi încercase să intre în casă, dar uşile erau ermetic închise şi ferestrele acoperite cu draperii. Mai târziu, la o altă căscioară încercase aceeaşi figură, mânat mai mult de foame, dar stăpânii casei din nou lipseau la apel, iar bucătăria de vară din curte nu conţinea nimic demn de interes. Poate că nu era cazul să fi tratat cu atât dispreţ acea conservă râncezită cu care speriase şobolanul. În definitiv, ce efect ar fi putut avea toxinele

din conservă asupra corpului săuω corp care nici nu exista de fapt în realitate în curtea pustie…

În orice caz, dacă Cenuşiul proiectase stadioane, era posibil să fi proiectat şi un spital, un loc numai bun unde să se trateze pentru o toxiinfecţie alimentară. Asta dacă ar fi avut aparatura adecvată şi mai ales oameni care să-l deservească.

Un spitalω ia să trateze pe cineω! ω

Foamea creştea în el, şi începu să caute disperat un cireş sau un vişin, sau măcar un corcoduş, dar gospodarii nu sădiseră nicăieri pomi fructiferi, iar magazinele de alimente nu-şi aveau locul în mahala, nici măcar pentru pâinea cea de toate zilele.

Oare nu le-ar fi putut cere doctorilor de acasă să facă ceva să-i diminueze senzaţia de foameω Mai mult ca sigur i-ar fi răspuns că nu are cum să-i fie foame, sete sau somn, foamea şi somnul sunt nişte iluzii pentru Cercetaş, şi chiar dacă ar fi fost reale nu putea fi chiar atât de ostenit şi flămând după numai două-trei ore.

Să comunice cu centrul şi să raporteze stadiul în care se afla misiunea sa. Nu era totuşi o idee rea. Superiorii săi îi urmăreau fără îndoială progresele, dar metoda şi aparatura de înregistrare erau grosolane şi nu se puteau compara cu fluxul de date în priză directă trimis de el. Dar cum naiba era iniţiată o astfel de comunicareω Doctorul îl pusese la curent, era sigur de asta, dar… parcă era vorba de o convorbire telefonicăω

Nu, modalitatea asta suna a film de epocă.

Sau trebuia doar să se concentreze, să vrea, să vrea cu maximă hotărâre să comuniceω

Această din urmă metodă nu avu succes, sau poate concentrarea nu fusese suficient de puternică pentru a fi prinsă de senzorii Spitalului Universitar. Astfel că eşuase; pe de altă parte, cabinele telefonice erau la fel de răspândite aici precum dughenele alimentare.

Avea să rămână pe mai târziu. Principalul era să ducă misiunea la bun sfârşit şi să revină cât de repede în realitatea anului 2048, în care ostaticii aveau să fie eliberaţi şi Cenuşiul… ei bine, Cenuşiul avea să-şi primească pedeapsa.

Aşa că îşi continuă drumul. Şi, ieşind dintr-un gang, zări, şocat, mulţimea.

— Spune, domnule doctor.

— Priviţi aici pe monitor. Zonele creierului. Cele mai active sunt colorate în roşu-închis. Au fost patru, au devenit cinci când a intrat Silvăşan. Acum sunt şase. Am convenit că e vorba de acele zone care-i controlează pe ostatici şi pe comisar.

— Şi a şaseaω A cui eω El însuşiω Participă şi el la disputăω

— Da, aşa credem. Dar nu asta voiam să zic. Două dintre zone…

— Eiω! ω

— …se apropie una de alta. Fizic, adică. Una e Silvăşan. Cealaltă nu ştim cui „aparţine". Şi dacă Cenuşiul e capabil de un astfel de streaming…

Mulţimea în sine nu era cu nimic înspăimântătoare, simpli suporteri mergând spre meciul echipei favorite, galerii adunându-se la punctele dinainte stabilite şi intrând în masă în stadion pe baza unei legitimaţii comune, întârziaţi în căutarea ultimei şanse la casele de bilete, familii întregi coborând din maşinile aliniate cuminţi în parcare. Toţi se purtau natural, glumele, scandările de susţinere, râsul şi înjurăturile ocazionale creând o atmosferă sonoră veridică. Doar că până acum nu văzuse nici ţipenie de om, şi acum, deodată, o mare de oameni…

Câtă putere de calcul trebuie să aibă Cenuşiul la dispoziţie ca să monteze un asemenea show pentru un singur spectatorω Alungă şi acest gând, ca pe atâtea altele, nervos mai mult din cauză că se gândise la creierul Cenuşiului ca la o maşină de calcul, ca la un robot organic. Un gând periculos. Acel creier nu avea nimic din predictibilitatea unui automat.

— Şefu', şefu'… un biletω

Individul, tras la faţă, dar gras în pântece, îi făcu complice cu ochiul.

Pesemne că arăt înfometat după fotbal dacă m-a abordat.

Şi într-un fel aşa şi era. Ceea ce îi aduse aminte că trebuie să rezolve mica problemă a intrării pe stadion fără să aibă bilet şi fără să aibă bani. Din reflex se căută în buzunare după un portofel sau ceva plastic, dar nu găsi nimic. Nici nu se aştepta să găsească. Poate că intrarea pe stadion era un puzzle de rezolvat.

Pierzându-l de muşteriu pe comisar, grasul plecă bodogănind către parcare, încercând să-şi plaseze marfa altor întârziaţi. Dar puhoiul se rărise în parcare, îndesindu-se la plăcile turnante de

intrare. Acolo, cu atâţia oameni de ordine şi jandarmi, era însă prea periculos pentru un bişniţar, din simplul motiv că ar fi trebuit să mânjească prea mulţi oameni pentru neamestecul în treburile interne.

Sunt obosit şi oarecum neîndemânatic. Mă întreb dacă mi-am pierdut mâna sau nu.

Grasul îşi făcea monetarul, cu spatele rezemat de o dubiţă. Ridică ochii şi întrebă jovial.

— Hei, te-ai hotărât… cam târziu, o să te coste ceva în plus. Unul singur, daω

Fu de ajuns unul singur, într-adevăr, un upercut la bărbie. Îl jefui fără jenă, cincisprezece bilete şi un portofel burduşit cu bani. Destul de mulţi. Avea acum la dispoziţie mai bine de o sută de lei, şi indiferent care era puterea de cumpărare, era sigur că îşi asigurase câteva zile de supravieţuire. Chiar şi cel mai ieftin bilet de meci avusese întotdeauna un preţ măricel şi, pe de altă parte, vânzarea la suprapreţ era mereu rentabilă.

Locurile în tribuna întâi erau numerotate ca la teatru şi avu de furcă să-şi ocupe locul. Nimeri între o familie veselă în stânga şi un suporter înflăcărat în dreapta, prea snob sau prea fricos ca să-şi ocupe locul în galerie.

Meciul începu şi comisarul privi cu atenţie. Nu ştia ce anume trebuia să vadă, dar se baza pe intuiţie.

Când va apărea, voi şti.

Între timp doar urmărea partida. Jocul curgea fluent, cu ruperi de ritm din când în când, şi cu două-trei ocazii de gol. Nu era static, mecanic, fiecare jucător având propria lui personalitate, rezistenţă la efort, plasament. Şi propriile greşeli.

Punerea în scenă era cu adevărat deosebită.

Pe la jumătatea primei reprize căzu primul gol. Speranţa Bucureşti conducea cu unu la zero, şi aproape toţi spectatorii se bucurau. Cel puţin familia din stânga îl asurzise cu răcnetele lor. Judecând după acest aspect, meciul se juca într-adevăr în Bucureşti, imposibil ca atâţia spectatori să fi făcut deplasarea într-o altă localitate.

Sau poate că aici deducţiile logice nu funcţionau întru totul. Poate că Pociovalişte era la rândul său o metropolă, relativ aproape de Capitală, sau poate că spectatorii erau neutri şi se bucurau de gol în

sine.

Teritoriu inamic. Să nu uit.

Şi totuşi, chiar în inima unui teritoriu inamic pot fi infiltraţi spioni, iar suporterul din dreapta părea tocmai bun pentru a fi tras de limbă.

— Ah, ce oameni! Uită-te la ei ce pase aiurea dau! Şi mai e şi tuşerul ăsta nenorocit… fii atent! Ptiu! De unde ofsaid, dobitoculeω! ω. Se întoarse spre Silvăşan: Ce boi, arbitrii ăştia. Şi nici jucătorii nu-s departe… normal, patronu' îi îndoapă cu bani, ce le mai pasă de fotbal, îi bate cine cum vrea, şi-n campionat şi-n Europa.

— Patronulω răspunse comisarul, care n-avea nici ce mai vagă idee cine e individul, dar simplul nume de „patron" îl făcuse să ciulească urechile.

— Da, patronul, Marchidan ăla, ce dracu', nu-l ştiiω! ω Apare minereu la televizor, şi-i o gură spartă ce nu s-a pomenit.

— A, da, sigur, Marchidan…

— Da, şi eu ţin cu Speranţa de mic copil… „Din Oradea la Constanţa / Nu-i echipă ca Speranţa"… doar ştii cântecul… dar ceea ce face boul ăla cu banii lui… îngroapă echipa, domnule, uită-te la ei, abia joacă… contra la o echipă de trei lei, ptiu!

— E în tribunăω Vreau să zic, la oficialăω

— Cineω! ω A, Marchidan… Da, normal că e, ia binoclul meu în pauză să te uiţi, deşi nu crez c-o să vezi neam prin geamu ăla fumuriu, poate la sfârşit, când vine să ia Cupa, dacă o să câştigăm Cupa, normal… Ooof! Uite-te la el! Ofsaid, boule!

Energia egală chiar înainte de pauză, dintr-un penalty cu totul discutabil, fază la care asistentul cel dubios susţinuse sus şi tare că a fost henţ, iar arbitrul de centru îi validase decizia. Colegul de suferinţă din dreapta – pe care îl chema Alexera deja vânăt la faţă, şi răguşise de tot.

Ca atare, la pauză era 1 – 1, şi în spatele geamului fumuriu de la oficială nu se putea vedea mai mult decât o siluetă vagă.

— Cine-s dom'le împiedicaţii ăia de la Energiaω Cum naiba ajunseră în finalăω

— Care împiedicaţiω De undeω! ω Joacă bine, şefu', nu te uita la ei că-s sfrijiţi, aleargă de rupe, n-are treabă. Nici în campionat n-a jucatără rău, dar acu' are cuţitul la os.

— De unde naiba au venitω

Alex îl privi cruciş, mirat că un suporter poate pune aşa o întrebare.

— Cum adicăω Parcă nu ştii… Doar a urlat o ţară întreagă, dar de politicu' e-n prim-plan mereu, şi dacă echipa asta ne face viaţa mai liniştită, atunci aşa să fie. Dă-i dracu' de panglicari…

Comisarul nu mai insistă, deja Alex devenise suspicios, nu era momentul să întindă coarda, chit că nu aflase cine ştie ce. Clar, trebuia să-şi adapteze corespunzător metodele de anchetă.

După părerea de nespecialist a comisarului, golul eliberator fusese marcat dintr-un ofsaid evident, pe care doar chiorul de tuşier nu-l văzuse sau se făcuse că nu-l vede. Dar nu mai conta, suporterii de la tribuna întâi zbierau cu toţii de bucurie, şi partida se încheie pe fondul cântecelor victorioase ale galeriei Speranţei.

Ceremonia de decernare a Cupei începu în acelaşi vacarm.

— Poţi să-mi mai dai un pic binoclulω

— Sigur, omule, dar la ce-ţi mai trebăω

— Păi, ziceam că să-l văd mai de-aproape pe Marchidan ăsta…

— Aaa, Marchidan, pupa-l-aş pe bot să-l pup de grizonant… Hai că luarăn Cupa, fornăi Alex printre lacrimi de bucurie. Uite, ia-l şi vezi-l…

Grizonantul.

Ar fi fost atât de frumos şi simplu.

Când Marchidan primi Cupa din mâinile preşedintelui Federaţiei – un alt obicei de care Silvăşan nu auzise, în mod normal căpitanul echipei era cel care primea trofeul şi îl trecea apoi din mână în mână fiecărui jucător – şi îl ridică deasupra capului în semn de victorie, comisarul îl privi încordat, fără să scape niciun gest. Neîndoielnic, avea o figură comună, nu semăna deloc cu Cenuşiul pe urmele căruia era – şi nici nu se aştepta la aşa ceva, jocul între ei doi, dacă joc era, trebuia să fie un pic mai subtil – dar… avea într-adevăr părul grizonant şi era îmbrăcat într-un impecabil costum gri-petrol.

S-ar putea, îşi zise comisarul, s-ar putea să fie el. Şi o frântură din creier înregistră răcnetul extaziat al lui Alex, care trecuse de mult de la blesteme la idolatrie:

— Bravo mă cenuşiule, bravooo! Hai Speranţaaa!

— Streamingω

— Domnule subsecretar de stat, binevoiţi să mă ascultaţi şi veţi înţelege îndată. Constănţeanul a creat o lume virtuală pentru prizonierii… pentru cei cinci, şi foloseşte o parte din creier ca să menţină iluzia. Să zicem că şi-a propus să recreeze o regiune mare cât… de exemplu… cât judeţul Constanţa. Dar n-are nevoie să menţină activă decât o zonă circulară cu raza de vreo patru-cinci kilometri în jurul personajului. De rest nu e nevoie până ce comisarul, să zicem, nu se deplasează în direcţia cu pricina. Abia atunci datele privind noua zonă cu diametrul de cinci kilometri în al cărei centru se află el devin active, şi bineînţeles că datele de care nu mai e nevoie sunt inactivate. E ca şi cum un spot de reflector l-ar urmări tot timpul pe comisar, luminând doar ceea ce ce este în jurul lui. Activarea şi dezactivarea zonelor la momentul oportun, fără ca subiectul să fie conştient de asta, se cheamă, cu un termen învechit, streaming.

Subsecretarul de stat îşi muşcă limba.

— Atunci, Cercetaşii…

— Sunt cu totul depăşiţi, domnule. N-au nicio legătură cu ce se întâmplă acolo. Şi dacă Cenuşiul reuşeşte un asemenea tur de forţă, înseamnă că…

— Daω

— Mi-e ruşine s-o spun, dar şi noi suntem cu totul depăşiţi de situaţie!

Se odihnise destul de bine în acea noapte, chiar fără să doarmă. Se amestecase pur şi simplu în petrecerea suporterilor, care începuse imediat după finală şi se întinsese până spre dimineaţă, şi se întinsese lângă un ghizd de fântână gândindu-se la ale sale, o oază de linişte interioară în mijlocul vacarmului omenesc şi al claxoanelor stridente.

Totuşi, creierul îi funcţiona fără rateuri, nu-şi simţea pleoapele grele şi nu-i venea să caşte. Oare cum ar fi fost să doarmăω Un somn în plin Vis – ca să-i fie mai simplu se hotărâse să numească Vis ceea ce trăia el acum în acest oraş – … oare ce ar fi înregistrat aparatele din Spitalul Universitarω Semne ale morţii cliniceω

Cumva, era sigur că va afla răspunsul, mai devreme sau mai târziu.

Simţise oboseală, îl dureau cumplit muşchii picioarelor, dar odihna şi un pic de auto-masaj îl ajutaseră să se refacă. Şi avea şi un plan. Căci dacă Cenuşiul din realitate se ascundea sub identitatea lui

Marchidan de aici, atunci calea cea mai simplă de a-şi îndeplini misiunea era eliminarea fizică a patronului de club. Aparent un lucru destul de simplu.

Poate prea simplu şi cu prea multe indicii lăsate în chip special de Cenuşiu.

Avea nevoie de o armă de foc. Înlăturase ideea de a o cumpăra direct, ar fi costat probabil o groază de bani şi timp. Plănuise apoi să se angajeze în Poliţie, dacă în Vis exista o astfel de instituţie, dar ar fi fost prea complicat, nimeni nu bate la uşa unui comisariat cu dorinţa de a deveni poliţist şi a doua zi chiar îngroaşă rândurile Forţei Publice. Asta dacă, bineînţeles, regulile din realitate se aplicau întocmai şi în Vis, iar Silvăşan nu vedea niciun motiv pentru care să nu se aplice. Era de presupus că e mai simplu pentru Cenuşiu să instaureze exact sistemul din realitate, adică nişte legi, obiceiuri şi comportamente binecunoscute, având şabloane bine definite, decât să încerce să inoveze, cu riscul de a trebui să descâlcească în fiecare secundă probabilele contradicţii.

Al treilea plan părea cel mai promiţător. Era probabil ca în societatea imaginată de Cenuşiu să existe firme de securitate private, care să angajeze pe loc muşchi noi. „Pe loc" însemnând de obicei o serie de teste – unul de aptitudini fizice, unul psihologic şi poate şi ceva trageri în poligon. Niciunul de care să se teamă.

Cumpără un ziar de mică publicitate şi găsi câteva coloane cu anunţurile de tipul dorit. Rămânea să vadă dacă adresele pomenite acolo chiar există în oraş, şi dacă firmele acelea chiar aveau de gând să angajeze personal calificat.

— Trebuie extras de acolo.

— Doctore. Ştii că nu se poate. Dacă s-ar fi putut, nu mai era nevoie de acţiunea lui Silvăşan.

— Domnule subsecretar de stat, există o şansă de cinci la sută să-i salvăm pe toţi. Poate chiar douăzeci la sută, dacă sunteţi de acord să-l sacrificăm pe constănţean.

Subsecretarul privi lung şi fix la aparatele din faţa sa.

— Nu. Nu se poate. Dacă vreunul moare… şi mai mult, dacă moare Cenuşiul… se duce dracului totul.

Blocul avea douăsprezece etaje şi se afla la mai bine de un kilometru de vila lui Marchidan; normal că Marchidan locuia într-un

cartier select, înconjurat doar de alte vile asemănătoare cu a sa. Silvăşan îşi dăduse prea bine seama că ar fi fost foarte greu să se apropie nedetectat, chiar şi pe timpul nopţii. Aleile de acces în cartier erau permanent supravegheate de paznici înarmaţi şi patrule cu câini, iar în perimetrul fiecărei locuinţe era de presupus că se află un număr suficient de gărzi de corp. În timpul misiunii de recunoaştere, simpla încercare de a se plimba pe acele străduţe cochete îi atrăsese privirile încruntate ale paznicilor şi o evacuare grăbită după mai puţin de un sfert de ceas.

Silvăşan urcă în lift şi apăsă butonul pentru etajul cel mai de sus posibil. Era etajul zece; sui pâş-pâş ultimele două niveluri, cu speranţa că niciun vecin curios nu va deschide uşa pentru a-l surprinde cu geamantanul în mână. Sparse cu un şut bine plasat lacătul debil de la chepeng şi pătrunse pe terasă, sub soarele orbitor de început de iulie.

Deschise geamantanul, asamblă puşca cu lunetă în cei şapte timpi şi treizeci de secunde regulamentare – instructorul din armată îşi făcuse un punct de onoare din a-i instrui la sânge pe recruţi în ceea ce priveşte montarea şi demontarea diverselor arme – şi o sprijini cu atenţie de marginea betonată. Mai rămânea doar ca Marchidan să apară în curtea vilei şi să se aşeze pe un şezlong sau, şi mai bine, să se avânte în piscină.

Şi, firește, în tot acest timp să nu existe coşmarul lunetiştilor – incontrolabilele rafale de vânt.

Planul cu prezentarea la o firmă de pază mersese de minune. Chiar fără nicio recomandare în CV şi cu mari probleme în a-şi încropi o viaţă virtuală, fusese angajat pe loc după ce-şi demonstrase abilităţile de trăgător, tactician şi luptător. În a doua săptămână de lucru păzea deja împreună cu un coleg rastelul de arme şi muniţii al firmei. Acum colegul cu pricina era mort – indiferent ce ar fi însemnat asta în Vis – şi el era mai bogat cu o puşcă de lunetist, un pistol-mitralieră şi câteva grenade defensive.

Şi pentru că doar speranţa îl mai oprea să nu clacheze, Silvăşan spera în continuare – că autorul asasinatului şi al furtului nu va fi descoperit la timp, că ascunzişul de pe terasă era sigur, că Marchidan va ieşi să se răcorească, că boarea de vânt se va potoli la momentul oportun.

Că, în pofida oricăror aşteptări, Visul scornit de Cenuşiu era o

lume fair-play, în care chiar avea o şansă să-l ucidă pe dungeon master şi să-şi recâştige libertatea.

Comisarul oftă, închise pentru o clipă ochii şi-şi lipi obrazul de patul fierbinte al armei. Când îi redeschise şi privi prin lunetă, Cenuşiul se bălăcea în piscină. Şi ura se reaprinse.

Oare Visul putea detecta ura din mintea celui pe care îl întemniţaseω

Vântul nu dădea semne de încetare. Glontele avea de parcurs o distanţă mare până la ţintă, care la rândul ei era în continuă mişcare. Greu de ţintit, greu de nimerit – dar dacă rata, un glonte intrând în apă în mijlocul valurilor piscinei n-ar fi atras atenţia. Poate ar fi avut timp pentru o a doua lovitură. Şi, cu mult mult mult noroc, de o a treia.

După ce apăsă pe trăgaci, Silvăşan închise iar ochii şi se rugă fierbinte, din adâncul sufletului, la oricare divinitate ar fi guvernat această lume, ca apăsarea arătătorului să fie ultima mişcare pe care o face în Vis.

Asta însă nu se putea – trebuia să deschidă iar ochii, să privească iar prin luneta puştii. Şi să-l vadă pe Marchidan cum plutea pe apă cu faţa în jos, iar servitorii şi câteva gărzi de corp se agitau pe margine.

Amortizorul împiedicase împuşcătura să fie auzită de locatarii blocului, dar acum nu mai conta; Silvăşan slobozi un râs din rărunchi, un râs eliberator, care pluti bezmetic deasupra oraşului. Poate cineva avea să urce pe terasa blocului să vadă ce-i cu gălăgia aceea, dar nu mai avea importanţă – în scurt timp comisarul avea să-şi regăsească conştiinţa de sine undeva pe un pat de spital, şi să raporteze îndeplinirea misiunii… Un bonus şi poate o promovare… Iar soarele orbitor nu mai conta deloc, dar deloc, şi nici vântul, şi-şi permitea să râdă, să stea întins pe spate şi să râdă, să ţină strâns puşca în mână şi să mângâie ţeava lustruită cu stânga sa virtuală şi cimentul încins cu dreapta la fel de virtuală, şi să lase vântul să-i zburlească părul din Vis, părul creat de impulsurile cerebrale ale unui criminal nebun…

Râdea el însuşi ca un nebun de minute întregi şi deodată râsul îi rămase în gât – pentru că lumea Visului nu dădea semne că ar slăbi în intensitate, nici nu avea de gând să dispară aşa, dintr-odată.

Pentru prima dată de la începutul anchetei, Silvăşan fu covârşit de deznădejde.

— Futu-i

— Doctoreω

— Problemă de cea mai mare urgenţă! Una din cele şase zone active… s-a inactivat permanent.

— Adicăω

— Nu mai există în mintea Eminenţei. E ca şi mort. Şi nu-i tot. Arătă spre unul dintre paturile rezervei. E mort. În realitate.

Subsecretarul sorbi lung dintr-un pahar de citronadă, apoi îşi goli dintr-o suflare şi ceaşca de cafea călâie.

Într-un fel sau altul reuşise să coboare la timp scările blocului şi să fugă bezmetic pe străduţele înguste, cu riscul de a bătea la ochi trecătorilor ocazionali sau de a da nas în nas cu echipajele de poliţie trimise să cerceteze crima. Nu îşi făcuse niciun plan de rezervă pentru că nu crezuse niciun moment că ar putea eşua, şi acum era silit să improvizeze. Petrecu aproape tot restul zilei ascuns între tomberoane, într-un miros cumplit de gunoi putred şi cu zeci de muşte bâzâindu-l permanent, încercând să înţeleagă ce mersese prost şi ce-i mai rămăsese de făcut.

Socoteala era simplă şi trebuia să pornească de la ideea că Marchidan e într-adevăr mort. Rămânea atunci posibilitatea ca Marchidan să nu fie adevăratul avatar al Cenuşiului şi posibilitatea ca Marchidan să fie Cenuşiul, dar, din motive necunoscute, moartea lui să nu însemne sfârşitul Visului. Silvăşan oftă. În ambele cazuri avea nevoie să ştie mai multe despre porecla de Eminenţă Cenuşie, care poate însemna altceva decât îşi închipuia… sau poate nu însemna nimic, dar era singurul capăt de fir de care se putea agăţa.

Clar, îi trebuia o sursă de informaţie credibilă. Un terminal de computer inteligent, sau, şi mai bine, o bibliotecă publică.

Sau poate era mai bine să lase totul baltă. Ar fi fost foarte mulţumit cu o remiză. Să plece din lumea Visului, să se întoarcă acasă, la o existenţă searbădă şi fără complicaţii. În doi-trei ani eşecul cu Cenuşiul va fi uitat, iar sistemul, milostiv cu cei supuşi, îl va avansa în grad. Mai mulţi bani, un statut social aparte, o mediatizare deosebită. Apoi pensia, o bătrâneţe liniştită. Şi pe urmăω

Atâta doar că existenţa lui nu fusese niciodată searbădă şi fără complicaţii, nici în viitor nu avea şanse să fie aşa, cât despre pensie şi bătrâneţe… întâi să le apuce.

Plus că habar n-avea cum ar putea ieşi din proprie voinţă din acest Vis. Numai dacă doctorii l-ar extrage de aici cu de la sine putere sau dacă ar fi startat un timer care să execute extragerea după un interval de timp prestabilit.

Mai bine să caute cea mai apropiată bibliotecă.

Bibliotecara morocănoasă îi înmânã legitimaţia de vizitator temporar în schimbul actului de identitate şi îi indică printr-un gest sec colţul beletristicii. Nu era cu adevărat un colţ ci o ditamai cameră separată, care acoperea mai mult de două secole de literatură destinată recreerii. Ştia aproape sigur că auzise sintagma Eminenţa Cenuşie în copilărie, citind Cei trei Muschetari, cu cardinalul Richelieu pe post de personaj negativ şi tot tacâmul. Dumas-tatăl avea alocate două rafturi întregi, iar versiunea în limba franceză era şi ea disponibilă.

Jamais deux sans trois.

Ou sont les neiges d'antanω

Allons enfants de la patrie…

Nu, hotărât, nu uitase limba franceză. Putea folosi liniştit versiunea originală a romanului. Totuşi, din pură curiozitate, se întrebă cum era posibil ca Cercetaşul să-i înglobeze şi cunoştinţele de limbă franceză pe lângă cele de limbă română, şi pe lângă atâtea altele, inclusiv – sau mai ales – cele militare. What the hellω! ω

Chicoti scurt. Ei da, era prezentă şi engleza, aşa cum îi stătea bine unui colaborator al Interpolului. Şi, dacă tot ajunsese la o nouă serie de întrebări existenţiale, oare cărţile de pe rafturi ce informaţie foloseau, din al cui creierω Al lui, al Cenuşiului, al vreunuia dintrate ostaticiω Sau poate Cenuşiul era capabil să se conecteze mental în timp real la un fond de carte din realitate, şi să descarce de acolo informaţia necesarăω

Nu avu mult de răsfoit. „Il y avait bien le père Joseph, c'est vrai". „Tant était grande la terreur cu'inspirait l'Eminence grise".

„Într-atât de mare era spaima pe care o insufla eminenţa cenuşie".

Partea cu spaima se potrivea perfect în situaţia dată.

Amintirile din copilărie, constant alimentate de filme şi de credinţa populară, îl trădaseră. Nota de subsol arăta clar că Cenuşiul fusese un anume François Leclerc du Tremblay, călugăr capucin,

nicidecum Richelieu însuşi. Acesta se bucura doar de titlu de Eminenţă Roşie, şi mai toată lumea din epocă ştia despre el că e omul din spatele tronului regal al lui Ludovic al XIII-lea. Dar părintele Joseph… asta era cu totul altceva. Era omul din spatele lui Richelieu, sfetnicul său cel mai de taină, şi foarte puţini francezi din acea vreme auziseră despre el.

Bibliotecara se răsti la el tocmai din celălalt capăt al sălii, amintindu-i că ora închiderii e aproape. Silvăşan o auzi fără să înţeleagă efectiv ce vrea femeia.

Marchidan, în ciuda poreclei sale, nu era decât echivalentul lui Richelieu. Conform necrologului de la radio, fusese şef al cancelariei prezidenţiale, apoi prim-ministru imperial, apoi, odată cu restaurarea republicii, vice-prim-ministru. Se potrivea perfect în schemă. Trebuia să investigheze în anturajul fostului patron de club – şi cât de greu avea să fie acum, după asasinat!

Femeia se apropie hotărâtă şi, mormăind ceva despre timp pierdut şi pierde-vară fără nicio treabă, îi luă legitimaţia, îi înapoie actul şi-l zvârli în stradă pe Silvăşan, apoi trânti furioasă uşa grea în spatele lui.

Afară se înserase deja şi trebuia să găsească cât mai iute un adăpost pentru noapte. În zilele precedente dormise pe unde apucase, fără să-şi facă probleme. Actul de identitate, pe care-l furase la o înghesuială, avea specificată o adresă, dar nu fusese defel curios să o găsească, şi nici nu prea avea sens să încerce să i se substituie adevăratului proprietar.

Parcă în bătaie de joc, indiciile începură să se îndesească. Trecu pe lângă filarmonică, şi un anunţ uriaş arăta că de săptămâna următoare avea să se cânte suita simfonică „Regii ţinuturilor întunecate", compusă de un autor necunoscut lui Silvăşan. Pe o bancă într-un scuar o tânără citea un volum intitulat Poezii cu gri în suflet. Şi, în această seară călduroasă, părea că toţi locuitorii îmbrăcaseră tricouri închise la culoare.

Hotărî că nu mai ia în seamă niciun indiciu până nu analizează la rece situaţia. O batjocură.

Continuă să meargă. Vântul se înteţi o idee, formând mici tornade de praf care antrenau uneori pungi de hârtie şi de plastic. Ah! Ce căuta o pisică vagabondă în plin centrul metropoleiω Făcu automat trei paşi înapoi. La ultimul pas, călcă pe un ziar mototolit, rupt şi pătat.

Îl ridică de jos: era o ediţie specială, scoasă chiar în acea după-amiază, totuşi reuşise performanţa de a arăta ca un ziar vechi de săptămâni întregi – de fapt, şi Rezultatul din ziua finalei de Cupă arătase cam la fel. Evident, era dedicat uciderii lui Marchidan şi, pe lângă necrologul oficial auzit la radio, apărea o serie întreagă de detalii din viaţa sa, unele interesante din punct de vedere istoric, altele mai puţin, altele pur şi simplu… picante.

Oare exista vreo metodă să-l depisteze pe adevăratul Cenuşiuω Nu avea niciun fel de indiciu asupra identităţii sale, iar ancheta, din grea, avea să devină de-a dreptul infernală. Mai simplu ar fi fost să-i dibuiască pe ostatici, dar despre ei nu avea informaţii nici cât despre Cenuşiu…

Ce bine ar fi fost dacă fair-play-ul ar fi domnit în Vis! Măcar să spere într-o şansă de unu la o mie…

Fair-play. Speranţa.

Primul indiciu avut la sosirea în această lume fusese finala dintre Speranţa şi Energia. Până acum presupusese că indiciul – dacă fusese vorba despre aşa ceva – arăta spre Marchidan, ca un panou indicator mare, cu litere fosforescente. Or, acesta murise degeaba, deci literele fosforescente de pe indicator nu aveau cum să formeze numele patronului de club. Poate acest ziar era pasul al doilea.

Oftă iar. În ultima vreme ofta des a neputinţă. Sigur, în realitate o bună parte din munca de teren o făceau subordonaţii săi, dar în Vis era singur-singurel. Oftă din cauză că declicul nu făcea doi bani – mai degrabă era o nouă fundătură. Pe stadionul acela fuseseră o grămadă de spectatori, dintre care, cu multă bunăvoinţă, îl cunoştea doar pe Alex. Şi, indirect, pe ceilalţi doi-trei vecini de scaun.

Continuă să frunzărească absent ziarul.

„… scurtul mandat la Guvernul României…” „… afaceri oneroase cu păcură…” „… filantrop şi prieten al celor sărmani…” „… performanţele clubului în Europa i-au adus gloria…” „… bănuit de aranjamente…” „… primele două soţii au obţinut fiecare o adevărată avere în urma divorţurilor…”

Articolul era fad, uşor laudativ pe alocuri şi parşiv de virulent în câteva puncte, fără să devină jignitor la adresa memoriei răposatului, neinteresant în rest, mai ales pentru un anchetator. Putea distinge din context unele diferenţe între România reală şi cea din Vis, lipsa de

acurateţe putând fi pusă pe seama unor dorinţe neîmplinite ale Cenuşiului, pe care acesta le transpusese aici unde nimeni nu-l putea contrazice, sau pe seama purei necunoaşteri, sau pe seama a o sută de alte pricini. Politicul şi economicul din Vis păreau gemenele celor din realitate, chiar dacă o serie de oameni lipseau într-o parte şi apăreau în cealaltă. De exemplu, forma de guvernământ părea să difere; Marchidan nu avea omolog în clasa politică pe care o ştia Silvăşan, şi nici ca magnat sau patron de club nu-şi găsea locul între amintirile comisarului. Sub un alt nume, cine ştie… Avea să discearnă mai încolo care e adevărul, şi de la acest adevăr să reia ancheta. Era o posibilitate demnă de ţinut minte.

Şi declicul adevărat se produse citind două paragrafe mai jos: „… un eventual trafic de influenţă exercitat asupra asistentului de la finala Cupei din acest an, pentru a facilita victoria clubului patronat de el”.

Tuşierul. Tăntălăul acela cu ochi strâmbi care înlesnise două goluri Speranţei – şi unul Energiei, ca să fie cinstit, dar aşa era mai convingător în rolul jucat – se afla aproape sigur pe statul de plată al lui Marchidan. Ziarul o spunea ca şi cum se subînţelegea că individul era de mult omul de casă al patronului şi nu era la prima abatere de acest gen. Omul acela aparent insignifiant, dar care la o adică avea atât de multă putere în domeniul considerat hobby-ul favorit al şefului…

Tuşierul era întruchiparea Cenuşiului.

Trebuia să se mişte repede, chiar în această seară. Să-i găsească adresa, să se ducă rapid peste el şi…

— Nu mai e nevoie. M-ai găsit deja. Jocul se încheie aici şi acum.

— Futu-i futu-i futu-i!!

— Zi dracului ce se-ntâmplă şi nu mai înjura!

— Alte două zone s-au contopit. Intensitatea e anormală, iese cu totul din scală.

— Fiţi pregătiţi! Dacă vă dau semnalul…

Subsecretarul de stat şi doctorul se închinară în acelaşi timp.

— …activaţi secvenţa de distrugere.

Silvăşan se întoarse şi direct din întoarcere trimise o lovitură de pumn spre oponentul său, fără mari speranţe. Se aştepta ca mâna să treacă prin corpul Cenuşiului ca prin fum şi se încordase spre a nu-şi pierde echilibrul.

Celălalt râse şi eschivă calm lovitura.

— Vrei să vezi dacă am substanţialitateω la încearcă!

Şi în următorul moment comisarul era la pământ, cu o falcă făcută chisăliţă şi stele verzi în faţa ochilor. Se sculă în picioare cât putu de repede şi holbă ochii. Cenuşiul era deja departe şi dacă n-o lua iute la fugă pe urmele lui s-ar fi pierdut pe străduţele prost luminate.

Se apropiase mult de el, dar se aflau acum într-un cartier de maghernițe, dominat de ziduri dărăpănate şi moloz. Din fericire, Cenuşiul aprinsese o lanternă. Şi, cu multă îndemânare, se strecură printr-o crăpătură în zid, intră într-un beci abandonat şi o luă la fugă printr-un tunel care, îngust la intrare, se lărgea pe urmă îndeajuns de mult încât comisarul să nu-i poată atinge marginile cu braţele depărtate.

— Poţi să mă urmăreşti cât vrei. Poţi să mă distrugi. De fapt, poţi să încerci să mă distrugi, fiindcă n-o să reuşeşti niciodată.

— Şi dacă reuşescω

— Nu merge. N-ai cum. Eu ştiu tot ce plănuieşti, chiar în clipa în care îţi faci planul. N-o să beau din cupa otrăvită pe care mi-o întinzi; o să ştiu să evit groapa acoperită cu paie; cu o milisecundă înainte ca glonţul tău să mă atingă, am să dispar din locul primejdios. Sau nici măcar şansa asta n-o să ţi-o dau, pentru că nimic nu mă obligă să iau o formă fizică palpabilă.

Silvăşan ocoli nişte dărâmături şi sui căznit câteva trepte mâncate de vreme. Alunecă şi se spinjini în palme, aproape să-şi luxeze încheieturile mâinilor.

— E o vânătoare. Tu însuţi vrei asta, chiar dacă nu o recunoşti deschis. O vânătoare trebuie să fie echitabilă, vânatul trebui să aibă şansa lui, e o legea nescrisă. Altfel, ar fi mult mai simplu să împuşti iepuri cu mitraliera.

— Vânatul sunt eu. Ţi se pare că am nevoie de şanse în plusω

— Nu, vreau să spun… echitatea. Şanse egale. Eu am nevoie de o şansă în plus. Altfel, mai bine mă duc să mă arunc de pe primul bloc pe care-l găsesc. Dacă mor aici, mor şi în realitate, cred. Sper.

— Daω Dar dacă nu meriţi să capeţi o partidă echitabilăω Pur şi simplu. Nu eşti demn.

— Sunt.

— Asta eu decid.

— Să te ia dracu'!

— Până una-alta, eu sunt zeul aici. La nevoie joc şi rol de diavol. Nu pot să mă iau pe mine însumi.

…lumea Eminenţei Cenuşii ar fi putut fi un simplu arbore binar, un set de întrebări la care să răspundă cu Da sau Nu, răspunsul corect ducându-l la următoarea întrebare, răspunsul greşit întorcându-l la prima întrebare…

Dar nu era aşa. Puteau dialoga. Întrebări de o parte şi de alta. Mult mai complicat. Mai real.

— Cenuşiule, nu uita că există o lume şi în afara minţii tale. Tu eşti cel mult… un Dumnezeu local.

— Dar dacă acest Dumnezeu local piere, pier şi făpturile create după chipul şi asemănarea lui. Tu eşti făcut după chipul şi asemănarea mea.

— Nu sunt. Nu sunt. NU sunt!

Lumina lanternei se pierdea în depărtare. Silvăşan gâfâia din ce în ce mai tare, urechile îi vâjâiau, totuşi glasul Cenuşiului se auzea limpede:

— Ba eşti. Acel cercetaş, după cum i-aţi spus voi, e o alcătuire informatică jalnică. Ceea ce eşti tu acum e creat de mine şi numai de mine, în creierul meu, după planurile mele. Lanterna după care te uiţi disperat e purtată într-o mână care ţine de un trup care este la fel ca al tău.

— Sunt independent. Profesorii din Spitalul Universitar…

— …nu există aici. Nici tu n-ai exista aici dacă n-aş vrea eu asta.

— Atunci dă-mi drumul. Ai nevoie de un hăitaş pe urmele taleω

— Mai alungă din monotonie. Prima oară au fost patru, pe urmă te-am creat pe tine, şi la sfârşit aţi rămas tot patru. Ar trebui să te pedepsesc pentru că mi-ai stricat o jucărie. Dar nu găsesc o pedeapsă potrivită.

— O jucărieω Marchidanω

Şi lumina lanternei dispăru complet. Păşi orbecăind, împiedicându-se, căzând uneori, ridicându-se întotdeauna, până ce tavanul tunelului începu să lucească stins, apoi, pe măsură ce înainta, culoarea se făcu tot mai strălucitoare, ca şi cum un incendiu atotcuprinzător ar fi mistuit tavanul, făcându-l cvasitransparent în timp ce pereţii erau neatinşi de căldură, oricum nu era vorba de căldură sau pojar aici, doar lumină vălurită care dădea impresia unor

limbi de foc şi o umbră ca a unei păsări uriaşe plutind mult deasupra.

Fugi panicat, lovindu-se tot mai rău, dar neîndrăznind să deschidă ochii. Dar când prin pleoape străbătu un alb-murdar în loc de roşu-aprins îşi făcu destul curaj…

Luminiţa de la capătul tunelului.

— Am să te omor. Cu mâinile mele, şopti comisarul.

— Întâi, înţelege că sunt mâinile mele, nu ale tale. Eu le-am făcut. Tu doar le deţii vremelnic. În al doilea rând, trebuie să străbaţi pustiul – aici n-ai decât să predici cât vrei, să vedem cine o să te creadă, râse vocea. Şi în plus ţi-am explicat că nu ai cum să mă omori.

— Cum-necum, am să te omor.

— Mai mult, continuă netulburată vocea, am cugetat şi am găsit pedeapsa potrivită pentru unul ca tine.

— Nu-mi pasă de pedepsele tale. O să-mi fac planuri, planuri secrete. Pe care n-o să le poţi citi. O să adun oameni, armate. O să fac totul ca să te distrug.

— Chiar te rog. Fă-ţi o armată şi încearcă să străbaţi pustiul. Cine ştie, poate o să ajungi în oraşul sfânt. Dar mai degrabă nu. Mie nu-mi prea pasă. Ţi-am spus, tentativele de soiul ăsta au o latură pozitivă, alungă plictisul. Chiar va fi distractiv să te urmăresc la lucru. Un poliţist cu instinct de ucigaş…

Vocea nu răspunse. Lumina zilei se făcu tot mai puternică, până ce tunelul, pierzându-şi tavanul, ajunse un simplu canion adânc, apoi, urcând în pantă lină, răzbi cu totul la suprafaţă.

Silvăşan nu putea estima cât mersese, dar fie distanţa străbătută pe neştiute fusese extrem de mare, fie constănţeanul hotărâse să schimbe drastic scenografia. Nu se mai vedea nici urmă de oraş, doar deşertul, nisip în toate direcţiile. Deşertul pe care trebuia să-l străbată, aşa zisese… celălalt.

— Teme-te de un poliţist cu instinct de ucigaş.

— Ştii, şi Marchidan trăgea nişte sfori. Nu m-am prins ce avea de fapt de gând, nu prea l-am băgat în seamă, cred că era implicată şi echipa aia de fotbal. Şi cariera politică. Dar nu trebuie să îmi mai fac griji pentru el, aşa-iω

— Îţi mai spun o dată, n-o să am odihnă până nu te văd distrus, pe tine şi toate creaţiile tale.

— Ah, nu ţi-am spus… pedeapsa. Este foarte simplă: îţi vei

păstra liberul arbitru, dar de acum înainte vei face doar ceea ce vreau eu. Nimic nu-ţi poate displăcea mai mult, sau greşesc cumva ω

Comisarul râse în hohote.

Cenuşiul râse şi el în hohote:

— Să zicem că reuşeşti imposibilul şi voi înceta să mai exist. Ei, bine, măcar vei şti că eu am vrut-o. Nu tu. Niciodată tu! Niciodată tu.

Şi vocea diminuă în intensitate, ajunse o şoaptă, apoi pieri. Silvăşan privi împrejur. Doar deşertul. Şi lumină, fără ca să existe un soare. Poate soarele tocmai apusese, sau era pe cale să răsară. Sau de data asta nu mai exista soare.

Porni la drum. Avea o viaţă întreagă să se gândească la planul său deicid.